

FRANKRIJK 2001

INHOUD

Inleiding.....	2
April – Trip naar Parijs.....	2
Tiel – Parijs, Vrijdag 6 april.....	2
Parijs, Zaterdag 7 april.....	5
Parijs, Zondag 8 april.....	9
Versailles, Maandag 9 april.....	11
Voorjaarsvokantie: Bretagne 2001.....	13
Tiel – Cahagnes, 28 April.....	13
Cahagnes – Ploumanac’h, 24 april.....	14
Ploumanac’h – Traquiere Kloof, 30 April.....	15
Ploumanac’h, 1 Mei.....	16
Poumanac’h (Le Village Gaulois), 2 mei.....	17
Ploumanac’h, 3 mei.....	18
Ploumanac’h – Perros Guirec, 4 mei.....	18
Ploumanac’h – Tiel, 5 mei.....	20
En nog een keer naar Frankrijk – ECEEE 2001.....	20
Zomervakantie: Frankrijk en Een beetje Spanje in augustus.....	22
De terugblik.....	22
Het vertrek.....	22
Parijs, 4 & 5 augustus.....	23
Parijs - Lanzac, 6 augustus.....	25
Van Lanzac (Frankrijk) naar LlaFranc (Spanje), 10 augustus.....	27
LlaFranc (Spanje) – Collioure (Frankrijk), 11 augustus.....	29
Collioure, 12 Augustus – 15 Augustus.....	31
Collioure, 18 Augustus.....	33
Collioure – Chateauneuf du Pape, 19 augustus.....	34
Terug naar Nederland, 20 augustus.....	36
Een laatste terugblik.....	38
Bijlagen.....	39

INLEIDING

In 2001 zijn we drie keer korter of langer in Frankrijk geweest, waarbij we een keer zelfs zijn doorgeschoten naar Spanje. Daarnaast ben ik zelf nog een keer aan de Côte d'Azur voor werk geweest.

Alle aantekeningen zijn in 2012 samengevoegd tot één verslag, "Frankrijk 2001".

De eerste trip was in april met Henk en Henny naar Parijs, om daar de verjaardag van Henny te vieren.

Daarna de mei vakantie in Bretagne. Veel slecht weer, maar uiteindelijk een prima trip. Het verslag was er door het slechte weer goeddeels bij ingeschoten. In 2012 is dit met behulp van logboek, foto's en resterende aantekeningen alsnog afgemaakt.

De zomervakantie is, terugkijkend, toch behoorlijk de "Holidays-out-of-Hell" geweest. De kwaliteit van het verslag heeft daar duidelijk onder geleden. Na jaren zijn ook die mindere herinneringen aardig. Dus ook dit is opnieuw gestructureerd en aangevuld met foto's. Aan de tekst is zo min mogelijk veranderd.

De werktrip is in 2013 toegevoegd.

APRIL – TRIP NAAR PARIJS

TIEL – PARIJS, VRIJDAG 6 APRIL 2001

Om 6.30 uur word ik wakker. Dat valt zomaar mee. De vorige avond was het 01.00 uur, en na een dag Londen vroeg ik me af of ik nog op gang zou kunnen komen. Ja dus.

Ook Henk, Henny & Nelleke komen snel op gang. We persen wat fruit, en bakken croissants om voor-te-Fransen. De croissants doen ons hopen dat "the real stuff" beter is, want het AH product is rampzalig. Om 9.30 rijden we weg, uitgezwaaid door Esther, die op het geluid van vers vruchtensap was afgekomen. We zijn niet al te optimistisch. We moeten door de spits, en hare majesteit 's spoorwegen zijn aan het staken. Hierdoor is het land fors van slag, inclusief een jonge hoofdconductor in opleiding. Hij mag nog niet staken, maar kan wel extra wennen aan treinen die niet (op tijd) rijden.

Het valt echter 100% mee. Zonder een spoor van vertraging stuurt Henk de Toyota naar Kortrijk. De grens, met de MKZ controle, Antwerpen, met het sportpaleis (en de grote files op de parallelwegen) en ook Gent passeren we moeiteloos. In België stoppen we voor koffie. Mijn vooroordelen richting wegrestaurants in het algemeen en de Belgische in het bijzonder worden ter plekke bevestigd. De espresso is een niet zo erg sterke koffie en de soep heeft men even vergeten in de magnetron te zetten. De anderen zijn echter tevreden met het gebodene en laten we wel wezen, dat is ook niet onbelangrijk. De bediening is bovendien zeer vriendelijk, met extra chocolade eitjes voor Henk.

Vanaf Kortrijk is het mijn beurt om de Toyota uit te proberen. Het rijden met een cruise-control is voor mij een first. Het valt niet tegen. Alleen het feit dat snelheid niet wordt gecompenseerd op hellingen is lastig. Nadat we de mijnbouwgebieden van Noord Frankrijk, het park Asterix en het vliegveld Charles de Gaulle zijn gepasseerd (en de Thalys ons), komen we in Parijs. Op de snelweg zien we direct de eerste beroemde bouwwerken. Het zijn het voetbalstadion en de Sacré Cour, die nog steeds als een suikertaart op de heuvel van Montmartre staat. Het verkeer is gezellig druk, en al snel rijd ik ook toeterend rond. Het begint fors te regenen, en bij de laatste paar meters gaat er iets mis. De straat is er niet. Na wat getour en getoeter parkeren we in een straatje en gaan Nelleke en Henk op jacht naar l'Information. Na een grootgrutter en een Chinees biedt een wolwinkel uitkomst. Twee bijna

gelijknamige straten zijn oorzaak van de verwarring geweest. Als Parijs niet zoveel eenrichtingsverkeer had gehad zouden we nu in rechte lijn naar het Hotel zijn gereden. De Rue Gustave Goublier is weliswaar 3 auto's breed, maar met 2 rijen geparkeerde auto's is nog uitsluitend een eenrichtingsstraatje over. We staan er, ondanks de

stromende regen, best vlot. Het uitladen van de auto levert maar een kleine file op, en na wat extra bochten verdwijnt de auto in de parkeergarage.

Nadat alles in het zolderkamertje van hotel Les Relais de Paris St. Martin is ondergebracht is het tijd voor het eerste bezoek aan de Cité Lumière, die voorlopig vooral Cité Pleurière is. Eerst gaan we langs het conservatorium naar Les Halles en de Eglise de St. Eustache. Daar gaan we onder de grond om pas weer in la Defense boven te komen. De metro is behoorlijk comfortabel, per bezoek wordt dit systeem beter. Zelfs de vertrouwde stank is eigenlijk niet meer. Kijk, stelt Henk, zo'n rondje rond de kerk hè, wat zouden dit metro-machinisten daar nu van denken?

Nu schijnt er in Parijs op dit moment ook met regelmaat gestaakt te worden in het openbaar vervoer, dus laten we ze niet op het idee brengen dat je ook tegen vaste routes kunt zijn.

Bij ons gaat het goed. We komen boven aan de voet van de Grand Arche. We vinden deze enorme kantorenwijk alle vier indrukwekkend, waarbij de her-en-der geplaatste kunst heel mooi is. Soms zeer nadrukkelijk aanwezig, zoals de duim van César en het beeld van Miro, soms ook minder opvallend, zoals de versiering van plantenbakken. We lopen in de richting van metrostation L'

Esplanade de La Defense, terwijl het weer zich langzaam begint te gedragen. Als we bijna bij het station zijn wint Nelleke de door haar zelf uitgeschreven wedstrijd Eiffeltoren spotten. In de opklarende lucht staat hij duidelijk op de achtergrond.

Met gebruikmaking van ons metroabonnement verplaatsen we ons naar L' Etoile. Onder de Arc de

Triomphe is een ceremonie

bezig bij het graf van de onbekende soldaat. Een aantal oud (verzets)strijders wordt omgeven door een militaire luchtmacht kapel, politie en dranghekken en hordes toeristen. Vooral Henk en Henny vinden dit prachtig. Met de ceremonie heb ik niets. De oud(verzet)strijders zijn geloofwaardig, en hun aanwezigheid bij het graf ziet er eerlijk en oprecht uit. De militairen van mijn leeftijd en jonger blijven echter op mijn lachspieren werken. Politie, afzetting, mijn gebrek aan Franse taalkennis en het besef dat het hun feestje is houden me tegen. Toch heb ik sterk last van de aandrang deze lieden te vragen hoe vaak ze de vierdaagse hebben gelopen voor al dat blik op hun uniform. De band is echter

uitstekend, de Marseillaise wordt mooi gespeeld, en ik krijg ruim de gelegenheid om te fotograferen.

Tot slot zet een authentieke oud-strijder met sabel de eeuwige vlam wat lager, wat weer mooie plaatjes oplevert. Na de Arc werpen we op de Place de la Concorde en korte blik om ons heen, en daarna is het etenstijd in een restaurant om de hoek van het Hotel. Het eten is er prima, al komen Henk & Henny er helaas achter dat in dit geval “Preparé” niet betekent dat hun tartaartje goed doorbakken is. Sterker nog, het is volstrekt vergelijkbaar met Nellekes favoriete filet americain. Na het eten zijn we af. We kunnen naar bed.

PARIJS, ZATERDAG 7 APRIL

De volgende dag is het weer koud, maar verder prachtig. Het ontbijtbuffet is uitstekend en Henny nog net niet jarig. We hebben een strak plan voor de dag, dat we voor alle zekerheid maar onmiddellijk aangepast uitvoeren. Via de Madeleine en L' Opera (die we beiden van binnen bekijken) lopen we over de place Vendôme naar de Tuilleries. Daar is het koffietijd, en voor mij het moment om wat beelden te fotograferen. Henri Moore, DeBuffet, Max Ernst, het kan niet op. Een beeld ziet er mooi uit, en is getiteld “De Schreeuw”. Dat kan zo zijn,

maar m.i. is dit alleen om het een artistiek tintje te geven. Bij ons heet het gewoon “Neuken”.

Verder wordt de hele omgeving door Henk omschreven als “het heeft allure”. Henny

constateert, met een beetje spijt in haar stem, dat we geen tijd hebben om alles te bekijken. Ze heeft natuurlijk gelijk, maar daar we leggen er ons niet bij neer. Na het Louvre wandelen we langs de Seine in de richting van het Ile de La Cité. Voor een deel gaat de wandeling langs de gerestaureerde voetpaden langs de kade. De Seine heeft echter heftig last gehad van zware wateroverlast, en de

laagste delen van de kade staan nog steeds blank. Als we voor de Samaritain staan, bedenk ik dat dit een goed moment is om onze floppenvoorraad aan te vullen. Daarnaast had Henny aangegeven dat het zien van een binnenkant van een warenhuis ook een leuke toeristische attractie is. Ze krijgt volkomen gelijk. Natuurlijk, een Frans warenhuis is net zo erg als Harrod's of de KDW, maar allereerst weet ik er floppen te scoren. Verder moet gezegd worden dat het interieur, met zijn metalen constructie-elementen en mooie schildering er aantrekkelijker uitziet dan de binnenkant van de Madeleine. Als klap op de vuurpijl kan je naar de 10e verdieping en het uitzicht punt. Omdat Nederland dit nog niet massaal door heeft is het gratis en ook nog fantastisch. Het uitzicht punt is hoog genoeg om over Parijs uit te kijken, en het ligt heel strategisch ingeklemd tussen het Louvre, Ile de la Cité, Hotel de Ville en Centre George P. Het zicht is ook nog eens goed, en als we afdalen, kunnen we feitelijk naar huis. We hebben Parijs gezien!

We weten echter ook dat een goed toerist een versleten toerist is. Dus zetten we, om in wilertermen te blijven, een tandje bij. Via de oude Franse klok en de bloemenmarkt bereiken we de Notre Dame en het middelpunt van het Franse heelaal. Over de kerk zijn we het alle vier eens, zowel van binnen als van buiten is-tie mooi. Eigenlijk zeg ik dat verkeerd, we zijn het er met zijn duizenden over eens. Het is er weer druk.

Na het Ile de la Cité wordt het weer eens tijd om gebruik te maken van de metro-passen. Tussen de immer rond krijsende auto's van de gendarmerie en de pompiers (u betaalt belasting en wij laten horen waar we het inzetten) vinden we een gat in de grond op de Place St. Michel. Vanaf hier gaan we naar Place Pigalle. Het bloot blijkt hier niet langer van marmere, maar van siliconen. Daarom is het

overigens niet minder fraai. Een hoerachtig type probeert me meteen mee te slepen een club in. Als ik haar aangeef, dat ze dat mijn vrouw maar uit moet leggen, stort ze zich op een volgende alleenstaande man. Het is iemand die dik in de zeventig is. Ik realiseer me welke doelgroep ze bewerkt. God wat word ik depressief.

Bij de Moulin Rouge gaan we omhoog richting Sacré Coeur. Dat is een eind klimmen, waarbij je kunt genieten van oude Franse straatjes, mooie vergezichten en de molens van Van Gogh. Als je hier dagelijks loopt krijg je een wereldconditie of je wordt chagrijnig. De ober van het koffietentje vlak voor de top combineert beide. Het eerste kunnen we alleen afleiden uit het feit dat de punten van zijn snor ferm omhoog staan, het tweede uit alles wat hij doet. Gouden regel in deze tijden van MKZ blijft: laat je niet aansteken. Dat doen we dan ook niet en vrolijk bekijken we de Place du Têtre (wat een dump is dat geworden) en de Sacré Coeur (nog steeds mooi van lelijkheid).

Via de trappen verlaten we Montmartre richting metrostation Anvers. Het is haptijd. We kijken rond bij het hotel. Twee keer op dezelfde plek eindigen is geen optie, en ook restaurant het Nijlpaard vindt Nelleke helemaal niets. Restaurant Chez Arthur opent na wat gerammel de deur een stukje: *Ga weg enge toerist, wij eten pas vanaf 19.30 uur, wij zijn Fransen!* En zo eindigen we toch in de Hippopotamus, een strak geleid onderdeel van een Franse keten. En lekker....

Na een korte stop besluiten we de dag met het bekijken van een stukje verlicht Parijs. De metro brengt ons naar Trocadéro, waar we kijken naar de verlichte Eiffeltoren en de Dôme des Invalides. Het Syndicat d' Initiatives heeft een attractie toegevoegd. De Eiffeltoren wordt een soort vuurwerksterretje, met lampen die als vonken over het hele gebouw oplichten. Belachelijk!, kitsch!, maar ooh wat leuk.

Hierna vertellen onze spieren ons dat we eervolle toeristen zijn. We mogen naar bed.

PARIJS, ZONDAG 8 APRIL

De derde dag begint met zingen, zoenen en telefonerende zonen. Henny is nu wel jarig. Na het ontbijt, waarvan alleen de koffie geruimd zou moeten worden, is het museumtijd. We gaan met de metro, deels bovengronds, via Bir Hakeim naar Musée d'Orsay. Hier wacht een teleurstelling. Zij van het museum staken. Henk laat merken diep in zijn hart nog steeds Anti-Revolutionair te zijn. Even vrezen we dat hij zijn paraplu, die tot op dit moment alleen is ingezet om de Fransen strek- en buigoefeningen te laten doen als er iets moois viel aan te wijzen, nu gaat gebruiken om de openbare orde te herstellen.

We weten hem er van te overtuigen, dat Parijs heel groot is, en dat er nog veel andere mooie dingen zijn. Het Louvre bijvoorbeeld. Hier is men niet on strike. Al onze medetoeristen trouwens ook niet, evenals zij die eigenlijk naar d'Orsay wilden. De wachttijd lijkt minimaal een uur, zo niet langer. We zoeken een café voor plan 2. Dit vinden we naast de Franse Raad van State, naast het Louvre. Hoog op de lijst staat het

fotograferen van de Eiffeltoren. Dat kan natuurlijk geregeld worden. Snel de metro in, en op weg naar een station ter hoogte van het echte vrijheidsbeeld.

In de metro kom je tal van muzikanten tegen die variëren in de categorieën redelijk tot puur slecht. Vandaag zit het mee. Een heus klassiek orkest heeft zich verdeeld over een drietal stations. En het is nog een goed orkest ook.

Zo komen we aangenaam bij de Seine-oever waar we beginnen aan wat achteraf de lange mars blijkt. De Seine staat nog steeds enorm hoog. Er valt echter redelijk langs de kades te

wandelen, ook al moet je soms wat bagger omzeilen. Het originele Vrijheidsbeeld staat er mooi bij op de brug, die net als alle volgende bruggen is afgezet door de politie. Eigenlijk beginnen we te wennen aan de driftig rondscheurende politie, waar niemand zich iets van aantrekt. De opeenvolging hier is echter opmerkelijk. Als we bij de Eiffeltoren aankomen, zien we richting Trocadéro niet alleen een nog grotere concentratie blauw, maar ook een grote groep mensen. Dat de protesten van het Orsay-personeel zich tot hier hebben uitgebreid lijkt niet aannemelijk. Maar sensatie is sensatie, dus we bedenken ons geen moment en gaan met zijn vieren in een ferm tempo de Seine over op zoek naar de oorzaak van de afwijkende samenschooling en de overmaat aan blauw-blauw-blauw.

De werkelijkheid blijft altijd leuk. We lopen op tegen een ravitailleringpost van de marathon van Parijs. Het is er een onbeschrijfelijke bende. Nu geeft dat niet, want we hebben de mavica bij ons.

Daarna lopen we via de militaire academie naar de Dôme des Invalides.

Onderweg komen we de zoveelste Toetanchamon tegen. Ergens in Frankrijk moet een fabriek in

Toetanchamon pakken over

de kop zijn gegaan. De voorraad moet vervolgens integraal zijn opgekocht door het “Doe-eens-een-standbeeld-na” gilde van de Franse hoofdstad. Ze werken gigantisch op de meligheidsspieren, maar ik slaag er in om me te beheersen en de actie Beryls-revanche niet uit te voeren. De lange mars heeft inmiddels voor honger gezorgd. Mijn favoriete fastfoodketen is nergens te bekennen en ook de Franse broodjeszaken zijn niet in beeld. Gelukkig weten we een Turk te scoren. Hun kebab is een kwaliteitsproduct, en zo gaan we gesterkt naar de Dôme

des Invalides. We bezoeken het museum en het graf van Napoleon. Het museum is, sinds ik het in de '60'er jaren heb bezocht, prachtig aangepast. Het is een genoegen om er rond te kijken en te zien hoe met name de ridderuitrustingen prachtig geconserveerd zijn. Ook de tentoonstelling over de 2^e wereldoorlog is overzichtelijk en goed gedocumenteerd. Dat de nadruk ligt op de Franse geschiedenis is voor de hand liggend. Wie de tentoonstelling oppervlakkig bekijkt krijgt toch een vertekend beeld van de geschiedenis. Waar de officiële einduitslag van WOII is: Geallieerden eerst, nazi's laatst krijgt hier een ander beeld. Volgens deze tentoonstelling is de uitslag: 1. Charles de Gaulle, 2 Frankrijk, 3 Verenigde Staten. De rest van de uitslagen wordt goeddeels weggelaten, maar misschien heeft dat te maken met de nieuwe Europese verhoudingen.

Na deze boeiende rondgang is het tijd voor een rondje graf van Napoleon. Dit graf is nog even lelijk als bij mijn eerste bezoek. De as van de keizer lijkt beter verpakt dan het Franse nucleaire afval. Het zit in een enorm brok roze graniet, dat me ooit eens is omschreven als een lelijke eend op-zijn-kop. Door de omvang van het brok en de toeristische aantrekkingskracht van het geheel is het echter begrijpelijk dat Napoleon hier al langer zit dan op St. Helena.

We eindigen de wandeling via het Champ de Mars op Concorde. Dan rest ons rusten, eten en nog een blokje om. Henk & Henny verkennen wat straatjes in de omgeving. Wij nemen de metro naar les Halles, waarna we via het verlichte Centre Pompidou weer terugkeren naar het hotel.

VERSAILLES, MAANDAG 9 APRIL

Op maandag zit het uitje er al weer op. We beginnen met voor de laatste maal gebruik te maken van het voortreffelijke ontbijtbuffet, waar men alleen nog steeds de koffie niet heeft ingeënt. Buiten is het zeikweer, dus bedenken we dat een rit naar en wandeling bij Versailles wel wat heeft. Eerst halen we, met een extra wandelingetje over de Place de la Republique, de Toyota van Henk op. Daarna gaan we via een aantal grote pleinen (Place de la Republique/Bastille/Italië) naar de Periferique. Hoewel het deze keer niet in een keer goed gaat, staan we tamelijk snel op de parkeerplaats van Versailles, die op dit moment veel weg heeft van de gemiddelde autowasstraat in vol bedrijf. Om de excursie helemaal succesvol te maken is het museum dicht (regulier), en waait het als een gek. We druipten om het hoofdgebouw heen naar de tuinen.

Hiervandaan waaien we naar de dichtstbijzijnde kroeg, die ook aan maandagochtendsluiting doet. Al snel zitten we in de auto naar Nederland, hoewel Versailles zoveel indruk op Henk & Henny heeft gemaakt, dat ze ter plekke besluiten hier eens terug te keren. De auto brengt ons in eerste instantie maar een paar honderd meter ver. Een café dat wel op maandagochtend open is, zorgt voor een bijzonder aangename

vertraging. Daarna gaat het snel terug naar en door Parijs. Een zwaar ongeluk op de andere baan benadrukt nog eens dat scheuren niet loont, dus ik rijd beschaafd (voor zover dat er natuurlijk in zit) naar Kortrijk. Vandaar zitten we onmiddellijk op de ring van Antwerpen. Dit wordt deels veroorzaakt door het soepele verkeer, deels door het feit dat Henk nu rijdt, en ik (dus) onmiddellijk slaap. In Antwerpen kijk ik naar de tegenliggende baan. Mijn leedvermaak gaat via verbazing over in ontzetting. Gedurende 30 km staat het verkeer gewoon stil. Zal je een plas moeten doen!

Wij ondervinden geen vertraging meer. Henny & Henk nodigen ons uit om ons uitje af te sluiten met een gezamenlijk diner. We eindigen bij de Hamsche Brug. Deze tent is "under new management". De opzet is aanmerkelijk chiquer geworden, wat overigens niet van de bediening gezegd kan worden. Die heeft juist minder niveau. Alles bij elkaar is het echter een bijzonder aangename afsluiting van vreselijk leuke dagen. Na een kop koffie gaan H&H weer Ermelo-waarts. Wij hebben nog 735 foto's uit te zoeken.

TIEL – CAHAGNES, 28 APRIL

28 Avril, zoals de Fransen zeggen omdat de P niet een van hun favoriete letters is. We treffen voorbereiding om naar Frankrijk te gaan. Alles lijkt onder controle. We hebben zelfs nog tijd over om bij Marijke langs te gaan voor haar verjaardag. Mis echter. Als ik de achterbak probeer te openen gebeurt er Rien. Dat is niets, om de Franse voorbereiding maar weer eens van stal te halen. Een dramatische ontwikkeling, want mijn duikuitrusting moet er in, en het cadeautje van Marijke er uit. Anderhalf uur later verlaten we de garage. De achterbak is nu eenvoudig te openen. Een schroevendraaier is voldoende. We voelen ons trots. Dit kost ons het bezoek aan Marijke, maar we staan voor op les Prenens op het punt van vakantie ellende en dat zo vroeg in het jaar!

Even later belt Marion. Ze zijn vertrokken. Thomas is niet zo ziek meer en de caravan zit weer dicht. Ik hoef er niet om te vragen, de uitleg volgt. Met een krachtige hoeveelheid gas heeft Oscar de caravan over een paaltje geramd. Daarbij is een gat van 3 bij 4 inch (je neemt wat mee van die vakanties) in de zijkant van de caravan geslagen. Bij het lostrekken heeft het paaltje een zwieperd over de zijkant van de bak gemaakt. Met wat tape en plastic zit het gat weer dicht. Ook de rest van de caravan heeft niets, tenzij je de valbeugel onder de dissel meerekent. Die is plat. Maar dat verdient de kwalificatie "minor", zeker als je bedenkt dat de caravan bij Rustenburg gewoon van de trekhaak is gedonderd. Volgens Marion is er een

relatie tussen het voorgaande verhaal en het feit dat ze haar bril in tweeën heeft gebroken. Ik geloof het. Ik geloof trouwens niet dat we nog een voorsprong hebben op de adels kalender van vakantie ellende.

Ook het feit dat ik met een noodkroon reis en het stukje dat van Nelleke d'r tand breek brengt de ruststand niet gelijk.

De volgende ochtend rijden we krachtig naar Cahagnes. Het is een pleuris eind, maar we vorderen gestaag, ondanks dat heel noordwest Frankrijk is uitgeroepen tot officieel moeras, met afgesloten secundaire wegen, onder gelopen akkers en bossen en een afgesloten rondweg van Caen. Op de camping arriveren we net

voor Les Prenenz. Stoer laat ik mijn auto vastlopen in de zachte grond van de camping. Oscar en Marion springen bij aankomst onmiddellijk uit de auto en duwen en gebaren me tot ik los

ben, voordat ik definitief met de uitlaat in de Franse bodem verdwijnt om alsnog te scoren op de ellendeschaal.

De camping ligt er prima bij. Met uitzondering van water en elektriciteit doet niets het, en is er ook niemand. Maar daar doen we het voor. De plaatselijke toezichthouder arriveert echter snel, daardoor kunnen we geld afdragen en aan de prik.

De flora op de camping is nog steeds zo prachtig als eerdere jaren, dus Nelleke breidt de verzameling plantenfoto's weer flink uit.

CAHAGNES – PLOUMANAC'H, 24 APRIL

De volgende dag pakken we de tweede en laatste etappe naar Ploumanac'h. Met sleurhut blijft het toch een behoorlijke rit. We gebruiken dat als excuus om de verantwoorde opvoering van Les Prenenz te ondergraven. Eerst jaag ik Beryl en de Kleinpreen nog met een aluminium-knuppel-vis¹ het terrein over, zodat ze de caravan invluchten. Daarna is een keer mompelen "zullen we jullie trakteren op een McD" voldoende om iedereen de auto in te lokken en een ongezonde onderbreking te organiseren in een health food opvoeding.

Verder begint het al behoorlijk op thuiskomen te lijken op Camping West. Jean Michel en Beatrice blijven altijd hartelijk en vriendelijk. Dat we ooit hun eerste klanten waren helpt.

---

¹ Zie het verslag Engeland 2000, waar we dit forse wapen hebben gescoord.

Ook gaan we natuurlijk nog even langs bij het roze graniet om te kijken of de zee er nog is. Dat blijkt zo te zijn, als klotst-ie nog te veel om onmiddellijk te gaan duiken.

Voor alle zekerheid gaan we ook nog even langs het toeristische hoogtepunt van Ploumanac'h bij de ingang van de camping: La Roche de Poët. Taalgevoelig als we zijn wordt dat al snel "de rots van poetepoet"². Op deze plek

brachten beroemde Franse dichters, waarvan alle namen ons zijn ontgaan, hun meesterwerken ten gehore.

PLOUMANAC'H – TRAQUIËRO KLOOF, 30 APRIL

Het weer heeft nog niet door dat ik kom om te duiken, maar we proberen het toch. Het begin van de duik kost wat moeite door golfslag op kust, wel is er redelijk zicht. Na afloop noteer ik: spinkrab, mooie kokerwormen, dodemansduim, naaktslakje, rode zeester, pollak, verschillende zeebaarzen, school zandspiering, gele en blauwe spons. Mooie wieren, o.a. eik- vinger- en sperziebonenwier.

We duiken onder andere door het hunebed. Onderweg raakt mijn noodkroon los, op dat moment slaag ik er in hem nog vast te bijten. Weer en losse kroon nodigen niet uit voor een tweede duik.

In plaats daarvan is het een kwestie van winkelen in Lannion en wandelen in de Traquiere Kloof. Een plaatselijke Breton heeft "ontdekt" dat hier de oorspronkelijke locatie van "het" dorpje is. Er is zelfs een serieuze poging gedaan hier een Asterix dorp te starten.

² Uit Jean Dulieu's Paulus de Boskabouter en Poetepoet.

Allemaal niet gelukt, maar dat geeft niet. Er is water, een prachtige flora met veel varens en zelfs wat ruïnes.

's Avonds neem ik een chippie. Foute beslissing. Had ik niet moeten doen. De kroon begeeft het definitief.

PLOUMANAC'H, 1 MEI

Het weer snapt het nog steeds niet. De wind is aangewakkerd, en het regent harder dan gisteren. Duiken zit er echt niet in.

Ik bel met de tandarts, die me vertelt dat ik het wel zal overleven, en dat ik kan duiken zolang het geen pijn doet. Maar als gezegd, verdrinken is vandaag een optie, duiken niet.

We proberen de zee bij de haven van Ploumanac'h rustig te kijken, zo van af, liggen, hier zijn we niet voor gekomen. Dat lukt voor geen meter en dus genieten we maar van de enorme golven die tegen de roze granietrotsen slaan.

Dit is natuurlijk prachtig om te fotograferen, maar je moet je dan wel strategisch opstellen. Oscar negeert dat in zijn enthousiasme, zodat we hem uit kunnen wringen 😊

Hoewel Ploumanac'h nauwelijks een stip op de kaart is, heeft het naast de kloof en het roze graniet nog meer te bieden. Er is een volstrekt waardeloos parkje, althans dat was het, tot iemand op het idee kwam om er een beeldhouw wedstrijd te houden. Het concept is eenvoudig. Je nodigt een aantal beroemde beeldhouwers uit, laat de plaatselijke granietmijn wat blokken in het park gooien en dan is het rammen en boren maar.

Het resultaat is dat het parkje nu een zeer aantrekkelijke openbare tentoonstellingsruimte is. De beelden lijken te koop te zijn, maar omdat ze de actie eens in de paar jaar herhalen, staan er altijd veel beelden. Vervolgens gaan we naar Ile-Grande, waar we vrolijk uit ons hemd waaien, en zeealken en een Jan van Gent bekijken. Ook staat er een klein hunebed, dat volgens

overlevering het graf van Koning Arthur is. Bretonnen hebben hun eigen kijk op de wereld.

POUMANAC'H (LE VILLAGE GAULOIS), 2 MEI

Duiken kan weer, zonder dat les savateurs en mer, de trotste KNBRD van Bretagne, uit hoeft te rukken. Ook bij gebit protesteert niet, en als we dan ook nog sepia zien is de duik compleet.

Daarna is het tijd om Le Village Gaulois te bezoeken.

Nadat Perros Guirec (Het hoofddorp waar Ploumanac'h onder valt) er niet is ingetuind om onderdak aan "het dorp" te bieden is men uitgeweken naar het buurdorp Pleumeur Bodou. Daar hebben Gosciny en Uderzo, en met name hun erven, gedreigd advocaten met toverdrank op ze af te sturen om ze, ondersteunt met de muziek van de plaatselijke Bagad³, van de rotsen te werpen⁴.

In het Gallische dorp is daarom iedere verwijzing naar Parque Asterix toeval. Met de volharding van de Breton is er nogal wat toeval, maar we moeten ze nageven ze hebben wel wat te bieden. Het is een kleinschalig educatief pretpark, waar alle spellen zijn gebaseerd op eigen inzet, zoals kegelen, klimmen, slingeren etc. Het park wordt gerund door vrijwilligers en de opbrengst gaat naar scholen in Afrika.

³ In deze is het sick dat dit de Bagad van Perros Guirec is

⁴ Voor details over dit gebruik: zie Asterix en de Noormannen

We amuseren ons er kostelijk, en de Kleinpreen, die een plastic Galliër uitrusting heeft gescoord, waant zich de rest van de week Asterix.

We doen boodschappen bij de Super-U. Op de kassabon zijn de franken alvast omgerekend naar de Euro. De Fr.144,75 wordt € 22,07. In een land, waar ze alles nog terugrekenen naar de oude frank, gaat dit een probleem worden.

Bij de uitgang van de winkel staat reclame voor de plaatselijke krant via de titel van het hoofdartikel: 13 duikers opgevist in 2 dagen tijd. Het besluit om het gisteren niet eens te proberen voelt ineens veel slimmer. Ik maak er een foto van. Altijd bruikbaar voor duikcursussen.

Via Ile Grande gaan we terug naar de camping.

PLOUMANAC'H, 3 MEI

Vandaag is een echte vakantiedag. Het is droog en zonnig. Mooi weer om te badmintonnen, medelijden met het gras van Jean Michel te hebben (de Chevy heeft er nare dingen mee gedaan) en te duiken. Bij de duik scheurt de rits uit het pak, waardoor ik wel eens warmer heb gedoken.

Verder fotograferen we de omgeving van en het dorp. De oude kerkjes met de ronde torens, Calvaires en hunebedden moet je even zoeken.

De typische Bretonse granieten huizen, met vaak een natuurlijke kei in de voortuin zie je overal. En natuurlijk wandelen we langs de haven van St. Guirec, waarvan we het kasteel op het eilandje echt willen hebben.

PLOUMANAC'H – PERROS GUIREC, 4 MEI

We duiken weer bij de boothelling, vanuit de haven naar links. Mooie kolonievormige zakpijp, prachtige dodemansduim en grotere vissen (o.a. lipvis, pollak, kabeljauw) dan anders. Oscar, die voorop duikt, raakt de weg kwijt en we moeten via de rotsen het water uit. (Ter hoogte van Louis 13). De combinatie duiken en bergklimmen is wel te doen, maar helaas ziet hij een zeehond en ik niet, zodat hij de rest van de week constant "Fock" roept, meestal in combinatie met beledigingen aan mijn adres 😊.

De tweede duik maken we bij de Ranolien, wat eenvoudiger lijkt en voor mij ook is. Marion duikt echter met een camera, en de branding kiepert haar steeds om, wat het leven heel ongemakkelijk maakt.

Verder kijken we nog eens rond in het Perros Guirec, waar we nu niet meer hoeven te vullen, en gaan langs de twee overgebleven hoogtepunten van Ploumanac'h: de begraafplaats en de Moulin de Crach. De molen is gewoon oud maar is mooi gerestaureerd. De begraafplaats is beroemd omdat er nogal wat grafmonumenten van roze

graniet staan. Een ervan maakt duidelijk dat het de laatste rustplaats is van een Jeu de Boule kampioen. Ik kan het niet laten hem aan te duiden als dooie-boel gooier.

Esther maakt een mooie tekening voor Nelleke omdat het bijna Moederdag is. 's Avonds eindigen Oscar en ik op een muurtje aan de overkant van de straat voor de camping. De plaatselijke bagad (jawel, die) is aan het oefenen. Ze spelen zo hard dat buiten de juiste plek is om er van te genieten. Bretagne, we houden er wel van.

PLOUMANAC'H – TIEL, 5 MEI

De 975 kilometer wordt in een ruk afgelegd. De game boy en Bridget Jones' Diary zijn de voornaamste middelen om de tijd door te komen. Daarnaast maakt Nelleke leuke foto's van de Pont de Normandië. We komen hier vast nog wel eens terug!

EN NOG EEN KEER NAAR FRANKRIJK – ECEEE 2001

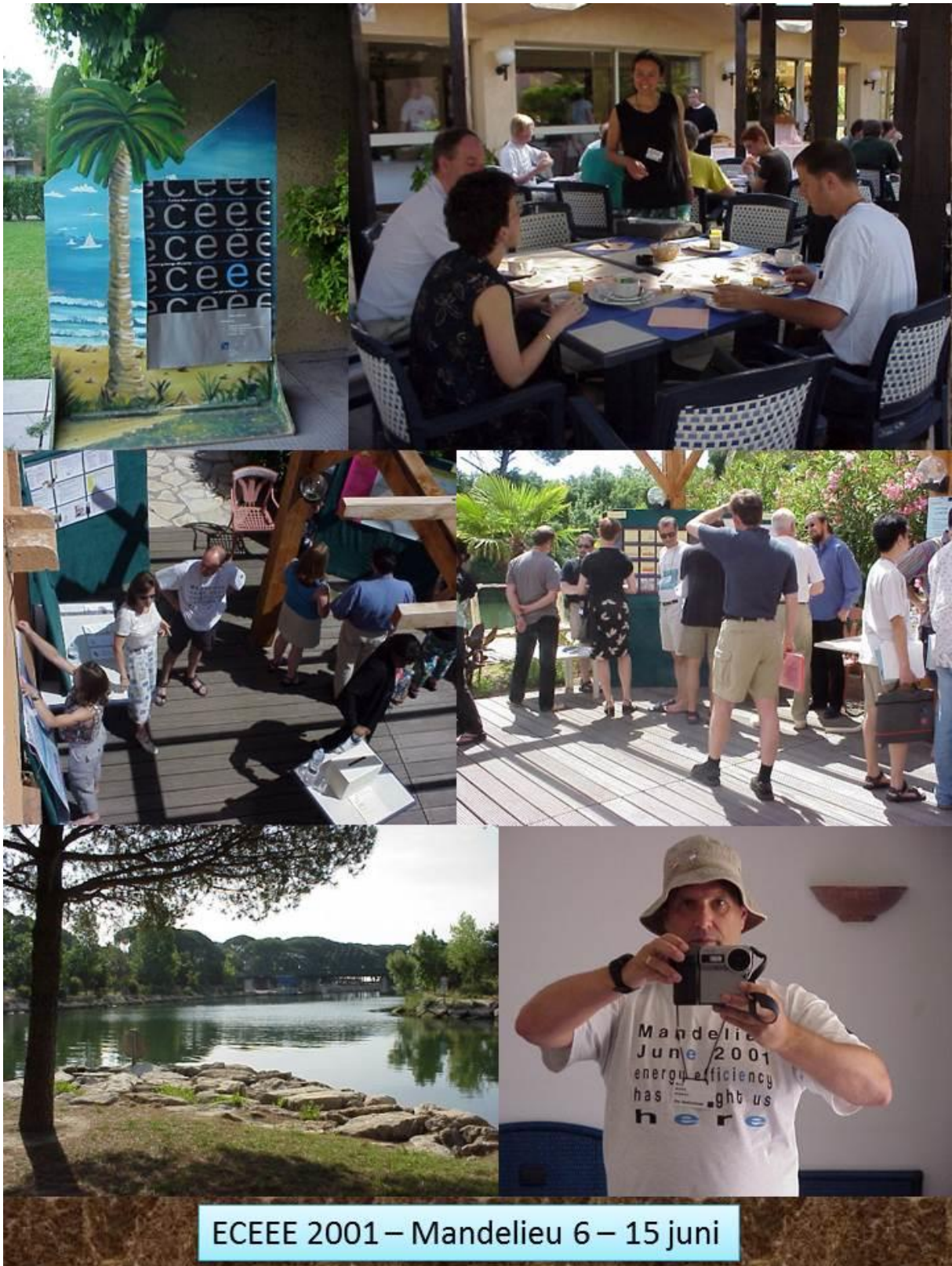
In 2001 ben ik nog een keer naar Frankrijk geweest. Dat was werk. Over werktrips zijn heel weinig “privé” verslagen geschreven. Zeker over de trip naar Mandelieu niet.

Een belangrijk deel van mijn tijd bracht ik door met het werken aan de “crisis” op het werk: een groep programma's die van EZ naar VROM gingen. Ik was de “vrijwilliger” die dat mocht regelen. Tegelijk zou het bouwprogramma in Zuid-Frankrijk worden gepresenteerd, een project dat ik met Frank Klinkenberg en Diana Urge-Vorsatz had gedaan.

Door een slechte planning van de organisatie ging dat project de mist in. Bovendien kwam je als “buitenstaander” niet in gesprek met de harde kern van Europese energiebespaarders, al vond ik Amoury Lovins briljant.

Anderen die werden buitengesloten vonden al snel hun vermaak aan het zwembad. Er waren goede contacten met de groep Nederlandse collega's, maar verder was mijn conclusie duidelijk: Nooit meer! Onzin van je tijd en geld!

Deze tekst is uit 2013. Ik ben nu 8 jaar bestuurslid van eceee, en kom net met Nelleke terug van XX jaar eceee. Een conferentie, weer in Zuid-Frankrijk, waar ik co-chair was. Niets veranderlijker dan de mens. Hier alleen een fotocollage.

DE TERUGBLIK.

We zijn nu een week op vakantie. Normaal is er dan een verslag van meerdere A4t-jes. Dit jaar hoefde ik even niet. En er wordt een duikspecialty samengesteld, ook dat kost tijd.

Terug naar vorige week donderdag.

Het werk is een soort van af. Van het nieuwe SAP-software systeem snap ik nog geen zak, mijn declaratie is verkeerd ingevuld, maar het “masterpiece” voor VROM is af en geleverd.

We kunnen op vakantie. Zonder les Prenenz. Hiervan zijn we vakantiespreiding-o-logisch gescheiden. Mogelijk kunnen we nu objectief bepalen wie de oorzaak van alle ellende is.

Tenslotte hebben we al een kaart dat ze een deukje in hun auto hebben. Niet zo total loss als de Toyota van Stef, maar je kunt ook niet allemaal een hert op de snelweg tegenkomen.

HET VERTREK

Donderdagavond is het heet in de auto. Niet goed heet, maar te heet. Zo als “je kunt er een legbatterij op bakken”. Olie zat, water plenty, maar de fan doet-ut-niet.

Na overleg met Stef besluit ik d ‘ANWB te bellen. Een vriendelijke heer komt al snel. Althans hij lijkt heel vriendelijk.

Buum staat echter

steeds tussen ons in, dus werkt de kennismaking niet echt. Ik verzet me tegen mijn neiging hem een rotschop te geven. Helaas blijkt dat terecht. De monteur van d ‘ANWB besluit de zaak kort te sluiten.

“Een schakelaartje zou mooi zijn”, zegt hij. Nu moet het maar met een zekering. Ik laat zien dat ik snap hoe je met zo’n verbinding om moet gaan. Prompt krijg ik een extra reservezekering mee. Buum vindt dit niet genoeg. “Ik heb nog wel een schakelaar”, meldt hij.

Ik waardeer de hulp en het schakelaartje dat razendsnel wordt ingebouwd. Het idee om hem te schoppen blijft toch wat houden.

PARIJS, 4 & 5 AUGUSTUS

Die nacht vertrekken we om 4.31 naar Parijs. Antwerpen wordt verbouwd, dus in plaats van over de ring rijden we door de Liefkestunnel (o.i.d.). Dit gaat prima. Even voor de Periferique van Parijs komen we vast te staan. Het blijkt wegwerk. Na enkele minuten rijden we weer. Voor we het weten staan we in San Quentin-en-Yvelines. Hier kijkt men moeilijk. Plaats? Tja, misschien wel....

Ik herhaal hun oude advertentie: wij hebben altijd plek. *“Ja”*, is het antwoord, *“Maar nu hebben we veel stacaravans, dus er is niet veel plek meer over.”* Voor ons hebben ze echter nog wel ruimte.

Het blijkt een show. De mobile homes staan bijna allemaal leeg, en er zijn nog zeer veel lege plaatsen. Maar goed, zolang wij staan mogen zij zich belangrijk praten.

Nadat de caravan zo is neergezet dat er goed te leven valt met de modderpoel die ook op onze plek ligt, wil ik de auto weg zetten. *“Click”* moppert hij, en verder niets. De schakelaar van buum was niet omgezet. Toch vreemd dat 10 minuten voldoende is om de accu leeg te trekken...

Met behulp van de TD van de camping en een paar startkabels krijgen we het voiture weer aan de praat. Met een absoluut minimum aan stroomverbruik bezoeken we Versailles. Het is er stervensdruk. Maar leuk. Vooral bij het Grand & Petit Trianon is de medetoeristdichtheid (de MTD) zeer acceptabel. Terug op de camping begint het vreselijk te regenen, maar dat kunnen we hebben, in de sleurhut zitten we droog. Het is tijd voor de traditionele worst met

ui, appelmoes en aardappelpu.

De volgende ochtend is het tijd voor de eerste inkopen. We gaan naar de plaatselijke *“It is E”*, Leclercq. (maak van dat plaatselijk trouwens maar regionaal). De zaak is zo groot, dat een middelgrote V&D er een minderwaardigheidscomplex van zou krijgen. We doen groots en meeslepend inkopen. Daarna gaan we met de

auto terug naar de camping, om vervolgens Parijs te bezoeken. Althans, dat is het strakke plan (Volgens Esther is het “glad”). Als we instappen moppert de Chevy “Click”, en daarmee stopt het.

In de nabij gelegen garage is iemand bereid om me te helpen met een noodaccu en kabels. “Kan je mijn accu testen”, vraag ik. “Kan wel, maar heeft geen zin”, zegt hij. Dit materiaal hebben ze niet. In ieder geval kunnen we naar de camping. Bij het hek slaat de motor af. Door snel te starten komt hij net rond. Ik laat hem draaien. Via de campingreceptie zoeken we een General Motors garage. Deze wordt gebeld. Amerikaanse auto’s willen ze niet. Wel hun bedrijf, niet hun probleem. Zoek het maar uit.

Tijd om de ANWB te bellen. Na een kwartier Toots Tielemans⁵ krijg ik het steunpunt in Lyon. Hier wordt vastgesteld dat ik een technisch probleem heb. Ik word doorverbonden. Na nog eens drie kwartier Toots Tielmans hang ik op. Dit is zinloos. We bellen weer terug naar het steunpunt. We leggen uit dat ook de GSM een accu heeft, en dat deze nu op is. Kunnen we teruggebeld worden? Na wat overleg kan dat. Een behulpzame vrouw belt terug en zegt dat ze een Dépannage zal veroorzaken. Dat klinkt goed, die kennen we. Drie kwartier later komt een fors dépannagevrachtautootje het terrein op. Ik krijg een arm van de dépanneur, zijn handen zijn te zwart voor menselijk contact.

De man draait het contact om. De auto slaat aan. Het probleem is opgelost, vindt hij. Mijn verzoek om even te meten of dit een zeer tijdelijke, of meer permanente oplossing is legt hij naast zich neer. Lopende auto

is lopende auto, is einde probleem. Hij probeert me nu echt een hand te geven, waar ik beleefd voor bedank, waarna hij met zijn dépanneurmobil verdwijnt in de Parijse voorsteden. Wij nemen de metro om zelf in Parijs te gaan eten bij het Nijlpaard. De verkeersleider van dit deel van het Parijse openbaar vervoer lijkt een buitenlandse stage gelopen te hebben. Bij de NS wel te verstaan. Met een vertraging, die in Nederland goed zou zijn

geweest voor een geld teruggave brief, komen we in Parijs. Hier eten we in het Nijlpaard bij Les Halles. Een goede maaltijd, waarna we via het Louvre naar de Dôme des Invalides lopen.

⁵ Toevoeging 2012: Achteraf slechte vergelijking, Toots speelde smoelschuif en geen accordeon. Had John Woodhouse moeten zijn. In ieder geval kreeg ik lamme vingers van het nummers toetsen.

Van het Louvre is de centrale hal en het winkelcentrum open. Hier kunnen we wat leuke foto's maken. Althans, als de camera het doet. Deze beweert op zijn display dat er "iets" is.

Het iets is nogal fataal: de scherpstelling is stuk. Later komen we er achter dat dit ook handmatig nog een beetje kan, maar leuk is het niet meer.

Ook de zondag brengen we in Parijs door. Nu met een dagkaart, zodat we wat meer heen-en weer kunnen crossen. La Defense is weer mooi, hetzelfde geldt voor de Notre Dame (Esther is er van overtuigd dat deze zwart in plaats van wit hoort te zijn),

de omgeving van het Palais de Luxembourg en de Sacré Coeur. De MTD is heel hoog, en het weer wisselvallig. Parijs blijft echter altijd leuk.

PARIJS - LANZAC, 6 AUGUSTUS

De volgende ochtend vertrekken we naar het zonnige zuiden. Althans, zo wordt het omschreven. In werkelijkheid is het bewolkt en regenachtig. Voor de buitentent van Esther is het zelfs te veel. Hij scheurt.

We gebruiken zo min mogelijk stroom met de auto, maar de accu blijft niet overtuigen. De clicks zijn weinig slapjes, en mijn gevoel zegt me, dat alleen het feit dat ik steeds op benzine start de zaak draaiend houdt. We bereiken voor de achtste of negende keer de Camping du Pont in Lanzac.

De eerste ochtend worden de bange gevoelens onmiddellijk bevestigd. Zelfs het futloze click klinkt niet meer. De auto is as dead as a dodo. Met behulp van ons inmiddels verworven dossiernummer bellen we d'ANWB. Ons eerste verzoek lijkt al gehonoreerd. Toots is

vervangen door de Moldau. Verder klinkt men niet erg toeschietelijk. Men zal kijken of er een dépanneur geregeld kan worden. En als ik dan wil dat men meet zal ook dat worden nagestreefd. Toch kan ik me niet aan de ondertoon “heb je je lichten niet weer aan laten staan” onttrekken.

De dépanneur die na enkele uren komt met een klein Peugeotje is een vriendelijke man. Ik krijg een (schone) hand en hij gaat aan het werk. Na enkele minuten is hij klaar. De accu is morsdood. Helaas een Amerikaan. Dus zal hij de auto met een echt dépanneurbiel afvoeren. Een half uur later zijn we autoloos. Een accu wordt ingevlogen.....

Ook het kraantje van de sleurhut heeft de pijp aan maarten gegeven. We hebben echter aardige Franse burens
waardoor ik veel aan m'n vader moet denken.

Vroeger op de camping wilden de Walen ook altijd met hem praten, terwijl zijn Frans nog erger was dan het mijne. De buurman is echter een pêcheur, en hij moet dus praten over wat ik onder water zie. Vooral van het plaatje van een Brochard wordt hij heel hijgerig. Die zijn heel lekker!!!

Dat ik niet met een harpoen rondhol in de rivier verbaast hem en zijn vrouw. Dat de stroming het link maakt is echter een goed excuus. Inmiddels hebben we een noodvoorziening getroffen voor Esther haar tent. Met knijpers hebben we de tentzak rond de winkelhaak aangebracht. Dit is een goede oplossing, hij blijkt wolkbreukproef. Door een snelle nachtelijke sprint wordt voorkomen dat Nelleke de was voor niets heeft gedaan. De bijna droge was hangt in de regenschaduw van de bak. Alleen bij het binnensprinten van de voortent krijg je de volle laag. Ik kan een douche overslaan.

Aan de Dordogne wordt Esther weer aanspreekbaar. Ze heeft Harry Potter 3 uit (en 4 nu ook).

We wandelen wat door het dorp, maar verder is dit een echt vakantieoord. Luiers, plonsje maken en eten. Het zwemmen verbaast de medetoeristen. Ze staan met een vrolijke stompzinnigheid te kijken naar Esther, die zich niet af laat leiden door deze lieden. De lage MTD⁶ maakt het alleen maar vermakelijk.

---

⁶ MTD = Medetoeristen dichtheid. In latere jaren vervangen door de Japanner coëfficiënt.

Buurman roeit ondertussen iedere dag onmiddellijk naar de 2^e brugpijler. Dat het bij de 3^e veel drukker is met de pêches doet hem niets. Als ik dan ook vraag waarom hij zo weinig vangt, krijg ik een sluitende verklaring. Het is druk op de rivier. De vissen worden nerveus van alle kajaks op de Dordogne. Bovendien wordt er gezwommen. Daarnaast heeft het geregend, dus de rivier staat zo'n 40 cm hoger. Vis zoekt nu de hele diepe poelen voor de brug op, daar is het rustig. De hele diepe poelen blijken 4.70 m te zijn. Er is geen vis te zien, die zitten allemaal meer aan de oppervlakte. Daar zijn ze niet weg te branden. Zelfs de schuwe palingen blijven rustig zitten als ik met mijn duikuitrusting tussen ze in zit. Maar het blijft een mooi verhaal, zeker in het Frans.

Onze nieuwe messen werken trouwens als een droom. En Esther bloedt nauwelijks meer na een pleister. Haar nieuwe vakantie-kwijtraak-ring blijkt trouwens ook een goede. Na 3 dagen

kan ze hem niet meer vinden.

Om ons verdriet weg te werken stappen we het restaurant voorbij de brug binnen. Nelleke begint met een glas van de tafel te maaien. Later blijkt dat hier heel gewoon en dus hebben we een goede avond.

De accu komt een dag later dan gewenst, waardoor we niet meer kunnen

stoppen tussen Lanzac en het Spaanse Llafranc. Maar alleen al het feit dat we na een lange wandeling terug kunnen rijden naar de camping vanaf het industrieterrein van Souillac vergoedt veel.

VAN LANZAC (FRANKRIJK) NAAR LLAFRANC (SPANJE), 10 AUGUSTUS

Er is echter een nieuwe snelweg, en dat biedt mogelijkheden om in een dag de afstand te overbruggen. Er is hier duidelijk sprake van smooth sailing, voor we het weten staan we in één stuk aan de Costa Brava. Dat moet je natuurlijk niet letterlijk nemen. Net voor de grens valt er een kies uit mijn hoofd. Hij had al een zenuwbehandeling (en een noedkroon) gehad, dus pijnlijk is het niet.

Op Kim's camping is het even vrij worstelen met de bak, maar uiteindelijk staan we totaal oververhit op de camping. Nu is zelfs Nelleke te overtuigen van een duik in het plaatselijke zwembad. We dobberen een tijdje in de plaatselijke pool, en na het eten willen we naar het

dorp. Esther heeft al een paar Nederlandse meiden opgepikt, en wil naar de disco. We vinden de eerste avond 12 uur redelijk, later kunnen we wel verder zien. Nelleke en ik wandelen van Callela langs de kust naar Llafranc. De MTD is gigantisch. De haven is inmiddels veel te klein. Het hele gebied voor en naast de haven ligt ook vol met gemotoriseerd dobbergemak. Dit belooft niets goeds voor het duiken. Het Spaanse ijs is in ieder geval smakelijk, en er zijn

fantastisch veel vleermuizen die tussen de rotsen van de “woeste kust” en haar bomen rond vliegen. De geur is ook typisch Spaans. *“Olijven en gebakken vis”*, stelt Nelleke vast. Na wat zwerven komen we terug op de camping.

Om twaalf uur, en een Engels vriendje later denkt Esther daar anders over. Ze smeert hem, maar wordt om halfvier alsnog door een moordlustige vader gesnapt. Nu moet je maar pech hebben. Normaal had ik er waarschijnlijk doorheen geslapen. Nu werd ik echter gewekt door wat beten. Eerst denk je dan “een miertje”. Deze had echter de hele familie meegenomen. In de caravan zwerven duizenden mieren. Ook Nelleke houdt het niet vol om te slapen met mieren in de bilnaad. Na enige tijd eindigt ook zij in de voortent. We hoeven ons niet te vervelen. Achter ons in het zwembad is een groep Nederlandse jongeren aan het oefenen in het Godverren voor gevorderden. Een camping verderop dendert de disco vrolijk door. IK VIND DEZE VAKANTIE NIET LEUK MEER!!!!

Esther komt even later toch nog de voortent in. We vertellen haar dat dit de bloody limit is. We hebben het gehad, we vertrekken ASAP. De mieren geven de doorslag, daar is niet mee te leven. Esther slaagt er in op het juiste moment het meest foute te zeggen: *“Echt waar?”* Een fractie van een seconde laten heb ik haar in de bak geduwd, en het licht aangedaan. *“Ga zelf maar eens een kwartiertje kijken”*, brul ik. Nu laat je niemand een kwartier met

haar blote voeten in de krioelende mieren staan, dus als ze na een minuut weer wordt bevrijd is ze overtuigd. Dit is crisis. Ik slaap nog een uur of twee op de achterbank van de auto.

Als het weer licht wordt zien we dat overal op het terrein bergen mierengif ligt. Wielen, uitdraaipootjes, (afval)watertanks, elektrische snoeren, alles wordt overgoten en afgezet met bergen mierengif. We gaan naar de receptie. De Nederlandse vrouw van de eigenaar zit er. We leggen uit dat we vertrekken, omdat we worden opgevrotten. Ze toont veel begrip. Die nacht hoeven we niet te betalen, de rekening wordt weggegooid.

Na familieberaad besluiten we niet zo snel mogelijk terug te reizen, maar om te stoppen in Collioure en daar te zien of er plek is.

LLAFRANC (SPANJE) – COLLIOURE (FRANKRIJK), 11 AUGUSTUS

De reis begint met vertraging. De wacht wil de rekening zien. Sorry, hij spreekt alleen Spaans, of ik even mee wil lopen. Verder zou het prettig zijn als ik de caravan zo neer zet, dat anderen ook weg kunnen. Dat laatste verdom ik vooralsnog even. Eén telefoontje naar de receptie aan de andere kant van de camping, en het probleem is opgelost. Dit kan ik echter vergeten. De man is niet veel, maar wel in charge van de walkietalkie. Die is van hem, daar praat alleen hij door! Ik schrijf mijn naam op, en hij brult veel Spaans in het apparaat. Er komt geen bevredigend antwoord. Of ik toch niet even de caravan opzij kan zetten, want er

staat inmiddels een rij achter. Nu ben ik in charge van de auto en caravan. Ik vertel hem dus: *“When I go, I’ll go”*. Indachtig de kreet *“If they don’t speak English, just shout louder”*⁷⁷ moet de wacht dat maar snappen. Kennelijk dringt het tot hem door dat ik op dit moment de troeven in handen heb om er een enorme bende van te maken. Hij loopt met een nors gezicht terug naar zijn hokje. Wij zetten weer

koers naar Frankrijk. We weten nu waar KIM voor staat. Camping is Mierenhoop!

Het is zaterdag. Het algemene advies is: blijf thuis of in uw tent, want de rest van Europa staat in de rij. Gelukkig hoeven we niet ver. Binnen de kortste keren staan we in een fileetje voor de Spaans/Franse grens. Als we Frankrijk binnen komen staat er onmiddellijk een

---

⁷⁷ Citaat van John Cleese

waarschuwing: vanaf Perpignan-Zuid is het een puinhoop. Onze tijd zal het wel uit duren, de eerste afslag in de richting van Le Boulou is voor ons. Van daar staan we om even voor 12 uur bij Les Criques de Porteils. Eigenlijk valt het net onder de gemeente Argelès, maar lijkt in niets op de rest van die plaats. Voor de ingang is het druk. Iedereen wil de camping op. Om klokslag 12 uur (wat volgens goed Franse tijdrekening om ca. 12.15 uur valt) begint men met het toelaten van mensen die hebben gereserveerd.

Nelleke en ik staan beurtelings in de meute. Een rij kan je de puinhoop niet noemen. Nadat de gereserveerde plaatsen zijn toegedeeld, en het inmiddels 1 uur is geworden, komen de overigen aan de beurt. Als eerste mag een bejaard paar met een camper de camping op. Dit lijkt logisch, zij kwamen als laatste aan. Daarna weten een viertal jongeren een plaats te veroveren. Hun argument is dat ze maar één tentje per 2 personen hebben. Ik werp als argument in de strijd dat wij alleen een caravan hebben. Men geeft aan dat het niet onmogelijk is dat ook ik nog aan de beurt kom. Een jonge Fransman vindt dat maar niets. Hij probeert voor te dringen. Vriendelijk wordt hem uitgelegd dat de open plaatsen pas vanaf 3 uur worden vergeven, ze wachten nog op mensen met reserveringen. Hij draait zich boos & teleurgesteld om.

Hij is nog geen 3 meter weg, of ik krijg een plattegrond met nr 116 in mijn handen. Als het wat is, mogen we de plek hebben. We kennen de camping. De plaats is tegenover het restaurant, maar verder prima. *“Niets kijken”*, denk ik, scheuren met die hap. Als de caravan een soort van op zijn plek staat komen 4 Franse jongeren op me af. Deze plek is hun toegewezen.

“Kan”, zeg ik, *“maar ons ook”*. Nelleke is dan alweer op de terugweg naar de receptie om de

papieren in te vullen/leveren. De jongens laten het er terecht niet bij zitten. Ze halen de leiding van het kampeerterrein er bij. Er is inderdaad een foutje gemaakt. Maar bij ons hadden ze (op mijn verzoek) het nummer van de plaats opgeschreven, en bij de jongens alleen een roze vlek aangegeven. Als ik mijn auto opzij zet, kunnen de jongens er vast nog wel bij is et voorstel. *“C'est bon pour moi”*, maar niet voor de jongens. Ze balen van die

Nederlander en kraken een paar vrije vierkante meters iets verderop. Zo houden wij een mooie plek. Na vier uur worden we ook op de stroom aangesloten, nu nog inkopen en we kunnen eten. De meeste mieren zijn dan al om zeep. Het grootste deel moet geprobeerd hebben terug te wandelen naar het nest. Met honderd km/uur over de Spaanse snelwegen valt het wandelen over caravan pootjes dan gewoon tegen.

Voor de exportproducten ontwikkelen we een tweetal dansen de Flamiergo en de Ant-flat-tapping dance. Door deze zorgvuldig toe te passen is de caravan binnen de kortste keren weer leefbaar.

's Avonds gaan we een stukje wandelen en genieten we van het zuid Franse klimaat en natuur, ook hier barst het van de vleermuizen. Bij de ingang staat nu een bord. Deze camping is vol! Wij hebben dan allang weer het echte vakantiegevoel.

COLLIOURE, 12 AUGUSTUS – 15 AUGUSTUS

De vakantie blijft rustig. Nelleke heeft vrij veel last van haar handen, het blijft wat reumatisch. Normaal mag ik dan alles open draaien. Door de brandblaar op mijn linker

wijsvinger ben ik ook een deel van mijn kracht kwijt.

Het blijft een komen en gaan op de camping. Wij lassen een extra rustige dag in. Wat duiken en mijn flessen laten vullen en dat is het eigenlijk wel. De flessenvuller herkent me nog. Binnen de kortste keren zijn de 6 en de 10 vol. Ik kan weer vooruit.

Het duiken gaat

uitstekend. Wel ben ik een dagje bang dat mijn oorontsteking zo erg wordt dat ik het water niet meer in kan. Met veel medicijngebruik blijft alles net binnen de perken, al moet ik 's avonds niet op mijn linkerkant liggen.

Dit alles neemt niet weg dat er veel tijd over is om te wandelen en te luieren.

Vooraf in het Heureuse dal is het goed wandelen; even zoeken voordat we het begin van het pad hebben, maar daarna is het prima wandelen zo tussen de Pyreneeën.

WINKELLEN

Zo langzamerhand besluiten we dat we een cadeautje voor een aantal mensen mee moeten nemen. Karin en Ma krijgen iets met voedsel. Karin omdat ze er helemaal maf van is, ma idem, maar hier speelt ook mee dat het nog in haar huis moet passen. Voor de anderen willen we een badlaken meenemen. Nu zou je zeggen, kuststrook, badlaken, moet kunnen. Dat is dus niet zo. Een eindeloze reeks E Leclerc's, Champions en dergelijke geeft niet thuis. Bij Leclerc wil Nelleke even geld pinnen. Ze stapt over een hekje heen om er te komen.

Een bewaker houdt haar aan. De winkel verlaten kan alleen door (lang) in de rij te gaan staan. Nelleke is toegefelijk. Ze opent onmiddellijk haar tas om te laten zien dat ze niet (delen van) de winkelinventaris heeft meegenomen. Dit overtuigt de beambte niet. Nelleke is in overtreding! Inmiddels heeft zij er de pest in. Ze vraagt de man of hij Engels spreekt. Als hij met "non" antwoordt, vertelt ze de goede man dat dat dan tijd wordt, en loopt weg.

Nu hebben we een discussieonderwerp. Nelleke vond dat ze juist handelde, Esther en ik niet. Esther is van mening dat de man op rechtmatige wijze zijn werk deed, en het niet kon helpen dat hij geen talen sprak. Ik heb meer problemen met de manier waarop Nelleke het uiteindelijk afhandelde. Ze had op zijn minst kunnen proberen om de man te schoppen.

Zelf kon ik helaas niet bijdragen aan de rel. Door hoofd- en oorpijn ontging bijna alles me, onder andere dat ik de afgerekende boodschappen ook mee zou kunnen nemen.

Als ik na een kwartiertje mijn spullen probeer terug te vinden wordt snel een Engels sprekende medewerker op rolschaatsen opgedoken. Hij gaat met mij na wat ik allemaal heb laten liggen en kijk aan, het wordt geregeld. Zou er dan toch een eind zijn aan wat er allemaal mis kan gaan?

We hebben nog meer dan een week, we zien wel. In een van de winkels word ik gestrikt als tolk. Kan je nagaan, ik Engels in Frans vertalen en vv. De rest van de dag ben ik trots!!!

Het weer wordt inmiddels Collioures: vannacht regende het al, nu begint het verraderlijk te waaien. We slaan er maar wat extra scheerlijnen in. We zijn benieuwd of de nieuwe tent van Esther het houdt.

Terugkijkend kan worden gesteld dat alles de storm goed heeft overleefd.

Esther sloopt het 1^e deel van de nieuwe tent pas op de volgende camping. Hoewel sommige mede-campingbewoners aan hun tent hebben gehangen op een manier die ons deed denken aan eerdere bezoeken, kunnen wij zeggen dat alles probleemloos is verlopen. Alleen is alles

vuil, niet gewoon vuil, maar heel vuil. Tijdens de storm trekken kleine wervelwindjes met stof over de camping. Alles komt hierdoor onder.

We besluiten om maar in het campingrestaurant te gaan eten. De voorraden zijn gering en alleen permanent schoonmaken kan leiden tot voedsel zonder zand. We kunnen bij het raam zitten, dat lijkt leuk. Dan ontdekken we dat naar buiten kijken er niet in zit. De vliegen

zitten drie lagen dik op de ruit en bedekken een zeer groot deel van het oppervlak. Dan maar onder de reuzenparasol op het terras. De wind is inmiddels grotendeels gaan liggen. We raken in discussie over de vraag of we in de verte regen zien.

Uiteindelijk worden we het er over eens dat het stof is dat naar beneden “regent”. De volgende ochtend zit alles dus nog meer onder het stof. De verdere dagen worden in rust en tevredenheid doorgebracht. Duiken, luieren en wat winkelen.

Dit geeft de gelegenheid om de Fransman in het wild wat nader te beschouwen. Allereerst valt op dat de piercing op zijn retour is. Nog wel aanwezig in het straatbeeld, maar niet meer zo dominant als 3 jaar geleden. Voor jongeren is het item op dit moment het haar (naast de plakplaatjes). Bij voorkeur wordt het haar verwijderd met de tondeuse, waarbij het werk zorgvuldig niet wordt afgemaakt. Daarna wordt het gekleurd. Rood, blauw en allerlei andere tinten die de modale kleurenblinde verwarren. Hierbij valt een verschil op tussen mannen en vrouwen. Het aantal geblondeerde mannen is in deze streek mogelijk groter dan het aantal vrouwen. Uitgroei is echter een probleem waar mannen niet mee zitten. Een uitzondering hierop vormt een groepje mannen dat alleen groepsgewijs over de camping trekt en die door Esther worden aangeduid als de Bleaches of de Fagots.

Hun (artificial?) non-intelligence wordt zorgvuldig onderhouden.

Op enig moment leidt dit brallerige groepsgedrag tot woorden met een langharige man die niet past in hun (Arische?) wereldbeeld. De man in kwestie is de door ons zo gewaardeerde nachtwaker van de camping. De man die ons in het verleden al zo goed heeft geholpen.

Mijn Frans is onvoldoende om te volgen waar de discussie over gaat, al dreigt een van de Bleaches wel te laten zien waar zijn hersens zitten. Discussie met specifiek deze medewerker is zinloos, zeker als je daarbij dreigt je broek te laten zakken. De Franse ploeg is zeer solidair, dus we zien de Bleaches na de rel niet meer terug op de camping.

Een ander kenmerk van de recreërende medemens is de GSM. Iedereen heeft er een, waarschijnlijk ben ik een van de laatste zonder. De kans dat je over de camping kan lopen zonder op de verschillende hoeken van paden een pratende medemens aan te treffen is opmerkelijk klein. Vraag blijft wel waar je het ding laat als je aan-den-wandel bent. Bij mijn leeftijdgenoten is vooral de cowboyholster populair. Ook voor jongeren zijn die leuk. Zijn lachen zich volgens mij inwendig rot om de “koelkasten” die op de heup worden megedragen.

Wat het winkelen betreft kan vooral de Auchan bij Perpignan als een “religious shopping experience” worden aangemerkt. Kapsones hebben ze wel bij Auchan. Ze laten rustig de halve dag een vliegtuigje met “shop bij ons” boven de concurrenten rondvliegen.

De gezochte badhanddoeken zijn er in overvloed zoals bijna alles. It’s fun!

De voorlaatste dag is er vuurwerk in Collioure. Nu is vuurwerk zo langzamerhand een wekelijks product in vakantieoord, maar deze is bijzonder aardig, en Esther kan het eindelijk zien. Tijdens het vertrek maak ik de beheerster van de camping een compliment. De camping is goed onderhouden en gaat er nog steeds op vooruit. Ze grijnst van oor tot oor en we worden even later hartelijk uitgezwaaid. Collioure was de moeite waard.

COLLIOURE – CHATEAUNEUF DU PAPE, 19 AUGUSTUS

Wij rijden op ons gemak, en voor het drukke weekend naar het nieuwe kasteel van de paus, even buiten Avignon. De MTD is op de camping zo gering, dat deze niet serieus kan worden vastgesteld. Dat is opmerkelijk, want de camping op het beboste eilandje in de Rhône-delta mag er best wezen. In het dorp is de MTD iets hoger, al is het alleen maar vanwege alle mensen die de lokaal geproduceerde wijn goedkoper willen inslaan. Mijn voornaamste huiswerk hier is het lezen van Harry Potter. Het is even doorbijten, maar daarna ben ik ook weer minder wereldvreemd. Ik had natuurlijk ook kunnen wachten op de film.....

De laatste week van de vakantie is uitstekend verlopen. Esthers ring is weer terug, en haar nieuw tentje is prima. De omgeving van Chateauneuf du Pape is heel rustig. De huizen blijven wat op mijn lachspieren werken, maar dat komt doordat Engels duidelijk mijn 2^e taal is. Op de huizen staat overal cave en degustation, en dat roept toch het beeld op van zielige holbewoners met slecht voedsel.

In praktijk is het een heel rustige streek, met Orange en Avignon als boeiende plaatsen. De hele regio drijft op het verbouwen van wijn. Alleen langs de Rhône zijn wat bossen. De camping ligt op een schiereilandje in de Rhône-delta midden in het bos. Door de ogenschijnlijk laag toeristische kwaliteit van het gebied is het vooral een trekkerscamping. Wij vinden het in ieder geval de moeite waard om vanaf daar dagtochten te maken en verder te luieren.

Het oude centrum van Orange is leuk om een dag in te wandelen. Vooral het Romeinse amfitheater uit de 1^e eeuw

is prachtig. Het leuke is dat dit theater nog steeds in gebruik is. Kaartjes voor dit theater geven direct toegang voor het tegenover gelegen museum. Als goed Nederlander neem je dat natuurlijk mee. Dit blijkt een verspilling van tijd.

De lokale beheerder weet niet wat het verschil is tussen een museum en een verzameling oude zoi. Het gevolg is dat het museum het laatste biedt.

Aan de andere kant had Nelleke inmiddels een darminfectie, en extra stopplaatsen met extra toiletten bieden een uitkomst.

De voorlaatste nacht zei Nelleke dat ze met een hete man naar bed ging. Normaal is dat strelend voor mijn ego, maar nu bleek ik botweg koorts te hebben. Mijn holte ontstekingen zetten eindelijk door.

De laatste dag is een shopping & sightseeing tour naar Avignon. Los van de gebruikelijke wegpiraten in dit deel van Frankrijk is het even zoeken voordat we alles hebben, maar verder is het een leuke tocht. Eerste een cadeautje voor Bert bij een hypermarché, eten bij

McD, zalmpje bakken, het kan niet op.

Het oude pauselijke centrum in Avignon is goed onderhouden en ook zonder het theaterfestival de moeite waard. De oude graffiti hal waar we in eerdere jaren zijn geweest is grotendeels met de grond gelijk gemaakt. In plaats daarvan is er nu een goede openbare parkeerplaats. Wij fotograferen de resten en keren na het wandelen terug naar Chateauneuf.

TERUG NAAR NEDERLAND, 20 AUGUSTUS

De terugreis doen we in 2 etappen. Allereerst de reis naar Bulgneville, zo'n 50 km ten zuiden van Nancy. Onderweg komen we langs vele struikrovers, waar we op de tonen van "*Happy birthday too you*" oefenen in ons eigen Franse lied:

"Mademoiselle Ooievaar!"

De vrouwen in de betaalhokjes op de peage kijken nog steeds vrolijk, als je bij het vertrek "*OOIEVAAR*" tegen ze brult.

Wat doet die toerist toch zijn best om ze in hun eigen taal goedendag te zeggen.

Esther ontdekt nog een verdere Franse taal ontwikkeling. In het verleden zeiden de Fransen "*Wie*" als ze geen nee bedoelde.

Waarschijnlijk onder invloed van het Engels proberen ze nu *Yeah* te zeggen. In praktijk zijn ze halverwege. Ze blijven steken in "*Whè*".

De rit naar Bulgneville loopt heel vlot. Het is een klein plaatsje pal naast de snelweg met een fantastische camping voor trekkers. Het dorpje zelf is typisch Frans. Oud kerkje & Hotel de Ville, wat boerderijen en dan heb je het wel gehad. De plaatselijke kapper probeert mee te doen met de ontwikkeling van Frankrijk in de vaart der volkeren door zijn zaak een Engelse naam te geven. De coiffure heet nu **Standing' Hair**. We hebben de neiging om binnen te stappen en "Nhè" tegen hem te zeggen. Maar we laten het maar. In plaats daarvan reserveren we een tafel in een van de drie plaatselijke restaurants. Als we ons op het afgesproken tijdstip melden worden we door de ober/kleinzoon van de eigenares/administrateur/hotelbeheerder opgevangen. Met veel ongeloof in zijn stem zegt hij: "U had gereserveerd hè?". Als we weigeren te ontkennen, leidt de man ons dwars door de keuken langs een oude vrouw naar een achterkamer. Hier zijn een tweetal tafels gedekt. We maken kennis met een paar gepensioneerde landgenoten uit Zaandam. Ze hebben jaren in Zuid-Frankrijk gewoond, en willen nu gaan kijken of er nog een mogelijkheid is om hier een tweede appartement te kopen.

Door de gesprekken valt het wachten mee, maar het valt op dat de kaart lang op zich laat wachten. Als de Engerd, zoals Esther de multifunctionele kleinzoon van de baas annex kok, weer binnenkomt, blijkt dat dit ook niet zal gebeuren. Het menu staat vast, en dat dienen we dan ook te gebruiken. Achtereenvolgens krijgen we vleeswaren, ratatouille met handvat en kaas of ijs. Het is spot goedkoop, niet echt slecht

en met onze landgenoten erg gezellig. De vrouw probeert Esther er van te overtuigen dat ze vooral talen moet leren. Dat die inmiddels vloeiend Engels spreekt, en haar Frans beter beheerst dan wij weten we niet over te brengen. Aan het eind van de maaltijd komt Marie André, de vrouw des huizes, nog een praatje maken. Alles wat ze klaar maakt is vers. Bij haar geen troep uit blik. Het lijkt, ondanks haar leeftijd, een scherpe tante waarmee het leuk praten is. De minder nozele kleinzoon sjuwt het voedsel aan en soms ruimt hij zelfs vaat af. De rekening wordt opgemaakt door de matrone. Daarbij is er een probleem, want zij kent alleen de prijzen van wijn, bier en cola. Ik laat haar zien dat we toch echt ijsthee hadden. Dit maakt geen indruk, ze probeert nog een keer of het echt geen bier was. Als ik daarin volhard wordt de administrateur/afwasser er bijgehaald. Samen weten ze tot een eindbedrag te komen. Tachtig piek voor een maaltijd voor 3 personen is niet verkeerd. Onze franken zijn we in ieder geval net voor de komst van de Euro kwijt. Het zelfde gebeurt op de laatste dag met het Belgengeld. Tijdens onze rit door Luxemburg en België weten we het laatste geld

achter te laten bij een tankstation. Los van wat vertraging tussen Maastricht en Eindhoven loopt ook de laatste rit perfect. (Als is het jammer dat Esther onderweg haar nieuwe zonnebril heeft gesloopt, *noot van Esther*: =( ). Dus halverwege de middag staan we op de Notarisappel. Vanavond nog naar de Lekkernij en dan zit de vakantie 2001 er op.

EEN LAATSTE TERUGBLIK

We zijn weer thuis. Nelleke is koffie aan het zetten. Daarmee kan ik de bloedsmaak uit mijn mond spoelen. Het afvlakken van de kies was geen probleem, alleen zat het breukvlak onder mijn tandvlees, en dat is nu een beetje mee gevloekt met veel bloed als gevolg. Ik hoor weer goed. Mijn oren zijn ook uitgespoten, en volgens mij zijn mijn halve hersenen mee gekomen, anders had er nooit zoveel uit kunnen komen.

Ook de auto is er schoon. Vooral de achterportieren. Door een fout in het programma besloot de wasstraat die extra aandacht te geven in plaats van de achterwielen. Voor mij is het belangrijkste dat de auto weer schoon is, en vooral dat ik hem

weer terug heb.

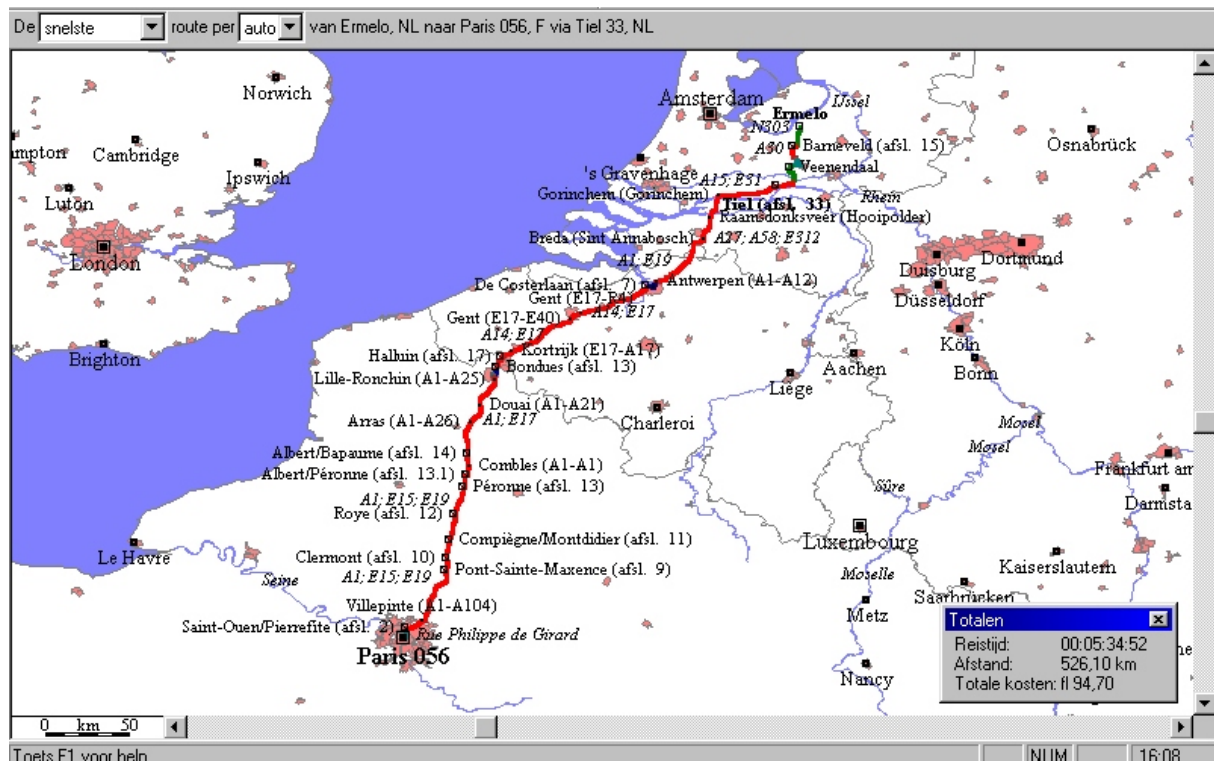
Door een andere fout in het wasstraatprogramma wilde de wasbox niet meer open, en daarmee werd de Chevy gevangen. Veel aan- en uitschakelen en heen en weerlopen door de shell-medewerker had ten minste tot gevolg dat ik weer rij. Ik wens de rest van niet-emmerend-Tiel vandaag veel succes, het lijkt een passende afsluiting van onze reis.

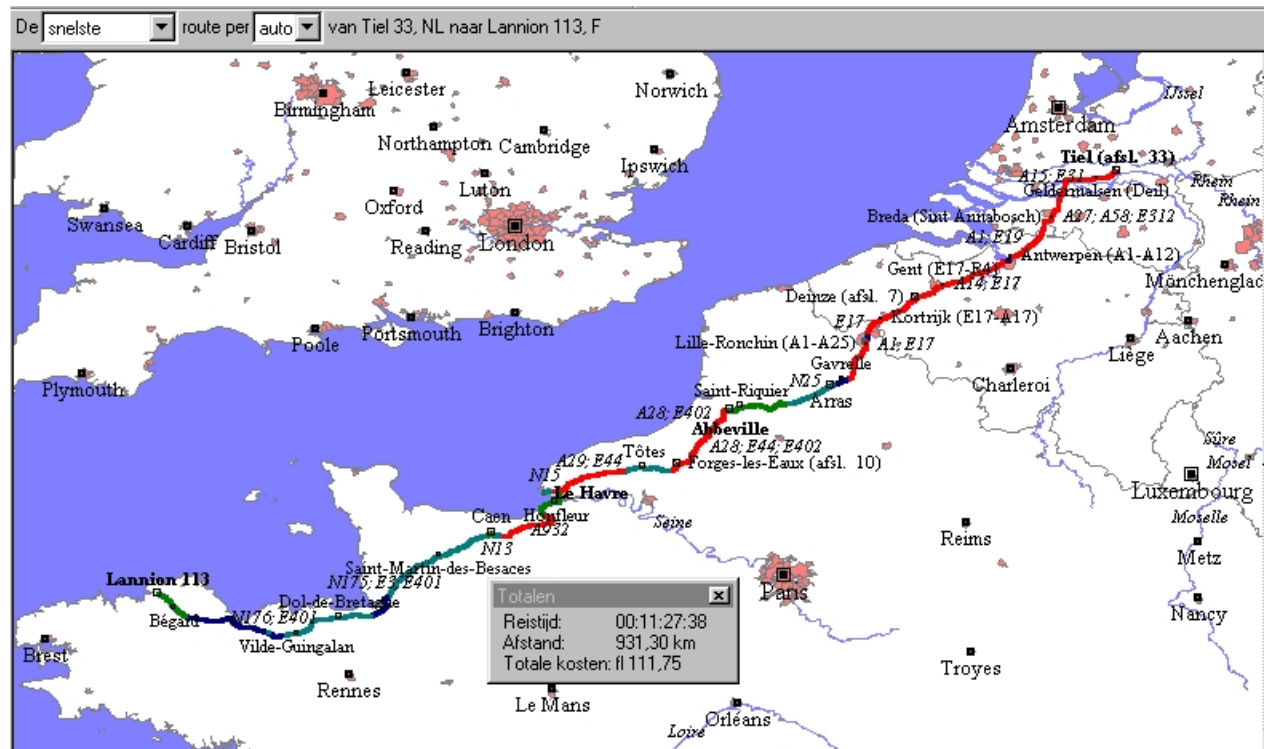
BIJLAGEN.

De routes:

Trip 1.

Trip 2.

Trip 3.

Frankrijk 2011 – Drie trips

